

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

Aquest número ha passat per la censura

EDITORIAL

Precisant els conceptes

El nostre editorial del número 84, *¿Crítica, i què més? ens ha valgut una carta de l'amic i col·laborador Joan Peiró que ens obliga a precisar bé els termes de les nostres preguntes. Les afirmacions de Peiró en la seva resposta a l'enquesta de La Nau, "¿On és i què pensa el proletariat català?" es referien a un futur règim de normalitat política. Nosaltres conforiem expressament un futur règim de normalitat política amb el règim actual, i combatíem les opinions de Peiró referents a que el proletariat català deuria exercir una funció estrictament crítica, des del carrer, sense col·laboracionismes polítics de gran amplitud, per considerar-les inoperants.*

¿Per què férem, doncs, les preguntes de l'esmentat editorial emprant el temps present, en lloc del temps futur? En cap cas, i d'això en pot estar ben segur l'amic Peiró, per fer creure que durant el règim d'excepció la conducta dels homes de la C. N. T. no ha estat prou oposicionista. La nostra intenció era una altra i es desprèn ben clara dintre dels forçats eufemismes en què tots havem d'escriure. Per això parlàvem de "que un dia, perquè sí, graciosament arribi una situació que permeti, per pura generositat, exercitar aquella crítica i promoure aquella acció"; de la "commiseració del poder públic"; de "temporades de benivolència dels governs".

Sense eufemismes de cap mena, nosaltres veiem el problema de la manera següent. Entre el règim de normalitat política anterior a la dictadura (Constitució del 76), el règim actual i el que segurament el succeirà, hi ha una identitat fonamental. A les mans de les dretes totes les forces positives: Monarquia, Exèrcit, Església, Burocràcia, Terratinents i Capitalistes. A les mans de les esquerres un major o menor dret a intervenir d'una manera crítica, però sense

cap força positiva, en les funcions de govern. Durant els règims d'aparent democràcia, les esquerres, per fer triomfar les seves idees, havien de vèncer una sèrie d'obstacles previs antidemocràtics, Ajuntaments centralitzats, o sigui a mercè dels governadors i, en última instància, del Ministeri de la Governació. Divisió electoral feta de manera que els districtes rurals, on el caciquisme és fàcil, predominessin sobre els districtes urbans, on la democràcia és més pura. Diputats que ho eren amb un parell de milers de vots i diputats que eren derrotats amb més de quinze mil vots. Existència d'una segona Cambra, el Senat, filla del privilegi i no del sufragi. Facultat omnimoda de suspendre les garanties individuals i polítiques. Etc., etc. Per si tots aquests obstacles no eren prous quedava sempre el recurs de posar en joc les forces positives abans esmentades i obrir un parèntesi de més o menys durada en el qual desapareixien àdhuc les aparences del règim democràtic.

Situat el problema, com ho ha estat, ho està i ho estarà, en aquests termes: ¿Es convenient o no un intent polític estructurat amb les màximes forces i de gran amplitud? ¿Es convenient o no que tots els homes d'esquerra, tant els proletaris com els altres, tant els anarco-sindicalistes com els simplement republicans radicals, abandonin les seves aficions a exercir la crítica, les seves il·lusions teòriques i les seves organitzacions de disciplines variades, per a intentar l'estructuració d'una força política capaç de governar i dotada de l'instrument d'acció necessari per combatre i vèncer les dretes? ¿Es convenient o no cercar aquell mínim ideològic essencial en el qual coincideixin tots els homes d'esquerra i que valgui la pena dels màxims esforços, per a fer-ne un programa concret de govern i dotar-lo d'un compromís o disciplina d'ésser-li fidel, fins a veure'l implantat i consolidat?

Peiró i els seus amics anarco-sindicalistes ens diran que fer això és el deure de les esquerres, i que ells ja hi prestaran suport. Nosaltres contestem que un intent polític com el proposat o bé es farà amb el concurs de la classe obrera i amb la participació directiva de la selecció dels seus homes més intel·ligents i enèrgics, o bé no es farà. Al temps!

L'aclariment necessari

per J. LLUHI I VALLESCA

Causes íntimes, d'indole desgraciada, no em permeteren conèixer a temps l'article de l'amic Pestaña, inserit a *La Campana de Gràcia* del 14 de setembre, contestant una apellació meua feta des d'aquestes pàgines i adreçada als homes dirigents de la C. N. T. demanant-los que concretessin de cara al jovent la seva evolució vers la intervenció política.

La resposta de l'amic Pestaña no m'ha convençut, perquè està en desacord amb la realitat política, almenys tal com jo la veig. No sé si pel fet afortunat de la meua joventut el problema polític que l'actual estat de coses planteja el comprenc sense relacionar-lo amb els temps anteriors a la dictadura. Estem davant d'una realitat i allò que interessa és veure quin és el màxim partit que se'n pot treure, en produir-se la seva substitució, a favor de les pròpies idees.

Perseguint aquesta finalitat es produeix tota una gradació paral·lela d'objectius immediats, de procediments per aconseguir-los i d'esforços i sacrificis a esmerçar-hi. La C. N. T. no es sostrau a les obligacions que la realitat explicada ens imposa a tots, i, per això, la seva

—Potser que anéssim a espatllar un altre carrer, noi. Aquest és molt dur.